

Arrest

nr. 254 237 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Pekha, Achin, Nangarhar, waar u gewoond hebt tot kort voor uw vertrek uit het land. U bent hier enkele jaren naar school geweest en hielp voor het overige uw vader op het land.

Op een bepaald moment kwam Daesh (Islamitische Staat) aan de macht in uw district. De eerste paar jaar viel dit wel mee, maar op een bepaald moment begonnen ze zich te misdragen en eisten ze van elk gezin dat ze een jongeman als krijger zouden leveren. Veel inwoners van het dorp vertrokken, en toen

Daesh ook naar u kwam vragen besloten uw ouders dat jullie ook maar beter konden vertrekken. Het gezin trok naar Daka in Momand Dara, waar de omstandigheden moeilijk waren. Maar zelfs hier liet Daesh u niet ongemoeid, en er werd een dreigbrief afgeleverd. U kreeg ook problemen met de taliban omdat u over hun activiteiten nabij uw nieuwe woonplaats had geklaagd bij de overheid. Daarom stuurde de familie u het land uit. Naderhand ging het gezin terug naar Achin.

U verliet na een verblijf van vijf maanden in Daka Afghanistan midden 2019, en kwam na een reis van een goed half jaar aan in België op 11 december 2019, waar u ook om internationale bescherming verzocht op 16 december 2019. Ter staving van uw relaas legde u voor: een taskara, een aangifte en een dreigbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, §

1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw **beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België**. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Bovendien kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk.

U verklaarde dat u in Achin woonde tot een vijf of zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan gedurende welke u in Momand Dara zou hebben verbleven. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste kan er in dit kader op gewezen worden dat uw verklaringen voor de DVZ en deze voor het Commissariaat generaal verschilden. U verklaarde initieel namelijk dat u afkomstig was uit Pekha in Achin, maar zo'n vier of vijf jaar voor uw komst naar België in Daka in Durbaba woonde (verklaring DVZ dd. 5 maar 2020, afdeling 10.). Voor het CGVS verklaart u dan weer dat u slechts zo'n vier a vijf maanden in Daka verbleef, en dat dit dorp bovendien in het district Momand Dara, niet Durbaba lag. Dit laatste wist u te zeggen omdat u dat naar eigen zeggen ondertussen had opgezocht (CGVS p. 3, 4). Nochtans kan verwacht worden dat u na een half jaar (laat staan vijf jaar) verblijf op deze plaats, welke geenszins een afgelegen plaats betreft maar aan de snelweg naar Pakistan ligt (CGVS p. 17), toch wel zou weten in welk district het lag.

Aansluitend hierop zijn **ten tweede** uw verklaringen over de aanwezigheid van en uw interacties met Daesh in het district Achin meer consistent met een vertrek van daaruit enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, dan enkele maanden. Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt namelijk dat de Daesh-aanwezigheid aldaar, alsook hun brutaliteit ten opzichte van de lokale bevolking, kennelijk een hoogtepunt kende in de periode rond 2015. Maar naderhand lijkt deze gevoelig gedaald te zijn, met een veelheid aan berichten van lokaal verzet tegen, en overlopers en overgaves van Daesh-leden, alsook het ontaarden van massagraven met slachtoffers van Daesh, lijkt heropbouw de orde van de dag te zijn geworden. Maar u houdt daarentegen voor dat Daesh vijf a zes jaar geleden naar het district kwam, dat ze in die periode de bevolking goed behandelden gedurende zo'n twee jaar, en in ieder geval nog tot uw voorgehouden vertrek in 2019 het district stevig in handen hielden (CGVS p. 15, 16). Er op gewezen dat Daesh toch grotendeels verslagen leek in 2019, draait u bij door te stellen dat ze zwak geworden waren maar nog steeds een comeback wilden maken (CGVS p. 15), wat evenwel een ad hoc toevoeging blijkt; de verzwakking van Daesh kwam nergens anders in uw relaas naar voren tot dan toe.

Ten derde kloppen uw verklaringen over het districtshoofd van Achin niet. U verklaart namelijk dat op het moment van de komst van Daesh ene Ashekollah Saddat aan de macht was, en dit kennelijk tot op het moment van uw vertrek zonder ontslagen te worden volgens uw verklaringen (CGVS p. 16). Evenwel blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier dat op het hoogtepunt van de Daesh-aanwezigheid in 2015 het districtshoofd Haji Ghalib Mujahid was, minstens nog tot in 2016. Berichten over Ashekola Sadat duiken daarentegen pas op in 2020. Het is daarom erg merkwaardig dat u hem aanwijst als districtshoofd op het moment van de komst van Daesh.

Ten vierde geeft u aan, in het kader van de verzwakking van Daesh, dat u geen weet hebt van een rol van lokale milities in dit proces, maar enkel van de komst van het nationale leger naar het district (CGVS p. 16, 17). Nochtans komen verwijzingen naar lokale milities en lokale opstanden tegen Daesh veelvuldig voor in lokale berichtgeving, en waren het ook problemen met een dergelijke lokale militie die de aanleiding vormde voor protesten in Momand Dara, waar u wel melding van maakte, zonder kennelijk te weten waarrond deze draaide (zie infra).

Ten vijfde bleek u namelijk ook niet te weten dat de protesten door de Shinwari stam in Momand Dara draaiden rond de misdraging van ene Bilal Pacha, de commandant van de ALP (Afghan Local Police, door de overheid ingelijfde lokale militie) in Achin, ook niet als deze naam duidelijk vernoemd werd, maar schreef u deze protesten toe aan algemene ontevredenheid van ontheemde mensen (CGVS p. 16, 17). Nochtans zou u tot de Shinwari stam behoren, afkomstig geweest zijn van Achin, en ook tijdlang ontheemd geweest zijn en noodgedwongen gevlucht naar Momand Dara – gezien deze elementen mag u geacht worden toch wel op de hoogte te zijn geweest ter zake, als u werkelijk tot kort voor uw vertrek in de streek gewoon zou hebben. Enige andere politiechefs in Achin kon u trouwens ook niet benoemen (CGVS p. 17).

Ten zesde bleek u ook niet op de hoogte van een berucht bombardement dat plaatsvond in Achin gedurende de periode dat u daar nog verbleven zou hebben. In de loop van 2017 werd namelijk de grootste niet-nucleaire bom in het Amerikaanse arsenaal op een Daesh-bergbasis in Achin gedropt, de eerste keer dat een dergelijk wapen in het veld gebruikt werd, wat het wereldnieuws haalde. Er kan verwacht worden dat dit lokaal toch ook enige ruchtbaarheid zou hebben gekregen, maar hierover bevestigd, wist u van niets (CGVS p. 18, 19).

Een ander element dat een aanwijzing is van uw gebrek aan medewerking, hoewel niet rechtstreeks verbonden met de kwestie van uw plaatsen van eerder verblijf, zijn uw **verklaringen over uw familieleden in Afghanistan**.

Het valt **ten eerste** op dat u kennelijk het bestaan van een aantal zussen van u wil achterhouden. U verklaart namelijk initieel dat u geen zussen zou hebben (CGVS p. 6), maar laat u dan later tijdens het onderhoud, als u uitlegt dat u niet kon doorstuderen om financiële redenen, ontvallen dat “ik heb veel zussen thuis ik moest voor iedereen werken”. Er op gewezen dat u eerder iets anders zei, stelt u daarop de deze zussen al overleden waren, wat evenwel niet strookt met het idee dat u nog voor hen zou moeten werken (CGVS p. 9). U probeert op dit vlak duidelijk iets achter te houden

Ten tweede schenkt u ook geen klare wijn als het gaat over de beroepsactiviteiten van uw ooms en aangetrouwde ooms in Afghanistan. U verklaart namelijk enerzijds dan een oom langs moederskant van u uw reis zou hebben geregeld en betaald, maar anderzijds kan u niet zeggen wat deze oom doet van beroep of voor welk bedrijf hij werkt, omdat u er “nooit aan gedacht [had] dat te vragen” (CGVS p. 5, 6). Dit valt maar moeilijk te geloven; als de band met uw oom zodanig goed is dat hij uw reis naar Europa financiert, weet u waarschijnlijk ook wel hoe hij zijn geld verdient. Mogelijk wil u dit achterhouden. Ook als het gaat over de mannen van uw tantes, die nochtans in hetzelfde dorp zouden wonen zij het dan in andere onderdorpen, geeft u aan niet te weten wat één van hen doet voor de kost (CGVS p. 7), wat maar weinig realistisch overkomt voor een naast familielid die in hetzelfde dorp woont.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in Pekha gelegen in het district Achin van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

Nog los van de vraagstukken rond uw plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België en uw medewerking met de procedure, kan er bovendien ook getwijfeld worden aan de door u voorgehouden problemen in Afghanistan op zichzelf genomen. Ten gronde verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u zowel door de taliban als door Daesh (Islamitische Staat) gezocht zou worden, op verdenking spionage en om u te rekruteren respectievelijk. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Wat **ten eerste** opvalt, is dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal op een aantal punten tegenstrijdig zijn met of toevoegingen bevatten ten opzichte van hetgeen u verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Primo verklaarde u voor de DVZ initieel dat u bang was van zowel de taliban als Daesh. Daarop gevraagd om uw problemen uiteen te zetten, repte u echter met geen woord over de taliban, waarop u dan expliciet gevraagd werd wat uw probleem met hen was. U stelde dan laconiek dat u bang was omwille van hun aanwezigheid (vragenlijst CGVS dd. 5 maart 2020, afdeling 3.4. en 3.5.). Voor het Commissariaat-generaal beweert u evenwel dat u toen u in Daka verbleef talibanleden die in de buurt van uw verblijfplaats werkzaam waren had verlinkt aan de lokale autoriteiten, waarop ze u van spionage beschuldigden en opriepen u aan te geven (CGVS p. 11, 14). Dit is van een heel ander kaliber dan een vage vrees omwille van hun aanwezigheid. Hier op gewezen, stelt u dat u niet de mogelijkheid kreeg om uw problemen met de taliban specifiek toe te lichten, wat echter niet strookt met de expliciete

vraagstelling daarrond in het verslag van het interview voor de DVZ. Ook hier op gewezen, loochent u deze verklaringen en blijft u beweren dat u hierover niet in voldoende detail bevraagd was (CGSV p. 11). Gezien de inhoud van het voornoemde verslag is deze uitleg maar weinig aannemelijk.

Secundo verklaarde u voor de DVZ dat u in Daka verbleef toe er een vraag kwam van Daesh om met hen mee te vechten, en dat ze dit persoonlijk kwamen vragen aan u dan wel uw vader, met z'n drieën (vragenlijst CGVS dd. 5 maart 2020, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelt u evenwel dat deze vraag tot rekrutering reeds kwam toen u nog in uw dorp Pekha in Achin verbleef, en dat dit de reden was om het dorp te verlaten en naar Daka te gaan (CGVS p. 10, 11). Er op gewezen dat u iets anders zei voor de DVZ, geeft u aan dat ze u ook in Daka nog bleven contacteren, tot driemaal toe (CGVS p. 11). Het is echter maar de vraag waarom u dit niet al met zoveel woorden kon duidelijk maken voor de DVZ. Deze bewering is bovendien ook aangetast door tegenstrijdige elementen, zie infra.

Ten tweede blijkt u zichzelf doorheen het interview voor het Commissariaat-generaal meermaals tegen te spreken op verschillende punten. Primo leek u niet te kunnen beslissen of leden van Daesh u wel dan niet persoonlijk hadden aangesproken om u te proberen rekruteren in Pekha. U stelt eerst dat ze u "individueel tegen gekomen [waren] en met me gesproken" (CGVS p. 12). Nog maar enkele zinnen daarop verklaart u echter dat ze het aan uw vader hadden gevraagd, en "ze hebben me nooit persoonlijk gevraagd" (CGVS p. 12). Gewezen op uw eerdere verklaring, verklaart u dan plots dat ze u in Pekha (Achin) wel tegen kwamen, maar niet in Daka. Daarop gevraagd wat u aan het doen was toen ze u daar tegen kwamen, keert uw kar echter wederom, en stelt u dat ze enkel met uw vader spraken (CGSV p. 12). Dit constante weifelen over zaken die u nochtans zelf meegemaakt zou hebben valt maar weinig ernstig te nemen.

Een gelijkaardige vaststelling kan secundo gedaan worden betreffende uw contacten met Daesh in Daka. U stelt eerst dat er tot driemaal toe mensen van Daesh, gekleed in burger, naar het huis kwamen in Daka, maar dat u er nooit was, en ze uiteindelijk enkel een dreigbrief achterlieten (CGVS p. 11). Later in het persoonlijk onderhoud stelt u evenwel dat u noch uw vader etc. in Daka ooit met Daesh in contact kwamen, maar er enkel een dreigbrief werd achtergelaten (CGVS p. 14). Gevraagd hoe u dan bijvoorbeeld wist dat ze in burger kwamen, zoals u eerder beweerde, stelt u dat het ging om een veronderstelling omdat ze anders met de lokale taliban in de problemen zouden komen (CGSV p. 15). Maar dat verklaart niet waarom u eerder bijvoorbeeld nog zeer specifiek verklaarde dat ze tot driemaal toe langskwamen, dat ze uw ouders met rust lieten, etc.

Tertio gaat u ook de mist in als het gaat over dreigbrieven die zouden zijn afgeleverd. U verklaart initieel namelijk dat u naar Daka ging omwille van problemen met Daesh, maar dat u daar "later problemen [kreeg] met de taliban, ik kreeg ook een brief van hen" (CGVS p. 11). Daarop evenwel meer details over deze brief gevraagd, stelt u dat ze u nooit schriftelijk contacteerden (CGVS p. 14). Al deze (soms herhaaldelijke) tegenstrijdigheden ondermijnen de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt fundamenteel.

Ten derde kan trouwens aangestipt worden dat uw bewering als zou Daesh u gedwongen hebben willen rekruteren, op zichzelf genomen maar weinig aannemelijk overkomt. Zo verklaart u primo enerzijds dat Daesh in uw streek "veel mensen verplicht" om zich bij hen aan te sluiten, maar daarop gevraagd om ook maar één iemand te noemen die u kende die werd gedwongen zich aan te sluiten, verklaart u "persoonlijk ken ik niemand" – ook al kwamen ze het kennelijk aan ieder gezin in het dorp vragen (CGVS p. 14). Dit is weinig consistent.

Daarop secundo gevraagd waarom Daesh er in uw geval zodanig op gebrand was om u te rekruteren dat ze u hiertoe ook na uw verhuis naar een ander district nog bleven lastig vallen – en zich hiervoor zelf in vijandelijk (taliban) gebied begaven - dient u het antwoord schuldig te blijven; u bleek bijvoorbeeld geen voor Daesh bijzonder nuttige kennis te hebben (CGVS p. 14). Dit komt allemaal maar weinig waarachtig noch doorleefd over.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 21). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. In dit kader kan aangestipt worden dat u niet op de hoogte bleek van de inhoud van de dreigbrief die u voorlegde (CGVS p. 13), wat maar van weinig interesse in uw eigen zaak getuigt en uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15c- Qualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om

duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 17 september 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt evenwel dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot enkele maanden voor uw vertrek in Achin heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich voordoet als een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw **beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België**. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Bovendien kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk.

U verklaarde dat u in Achin woonde tot een vijf of zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan gedurende welke u in Momand Dara zou hebben verbleven. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste kan er in dit kader op gewezen worden dat uw verklaringen voor de DVZ en deze voor het Commissariaat generaal verschilden. U verklaarde initieel namelijk dat u afkomstig was uit Pekha in Achin, maar zo'n vier of vijf jaar voor uw komst naar België in Daka in Durbaba woonde (verklaring DVZ dd. 5 maart 2020, afdeling 10.). Voor het CGVS verklaart u dan weer dat u slechts zo'n vier a vijf maanden in Daka verbleef, en dat dit dorp bovendien in het district Momand Dara, niet Durbaba lag. Dit laatste wist u te zeggen omdat u dat naar eigen zeggen ondertussen had opgezocht (CGVS p. 3, 4). Nochtans kan verwacht worden dat u na een half jaar (laat staan vijf jaar) verblijf op deze plaats, welke geenszins een afgelegen plaats betreft maar aan de snelweg naar Pakistan ligt (CGVS p. 17), toch wel zou weten in welk district het lag.

Aansluitend hierop zijn **ten tweede** uw verklaringen over de aanwezigheid van en uw interacties met Daesh in het district Achin meer consistent met een vertrek van daaruit enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, dan enkele maanden. Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt namelijk dat de Daesh-aanwezigheid aldaar, alsook hun brutaliteit ten opzichte van de lokale bevolking, kennelijk een hoogtepunt kende in de periode rond 2015. Maar naderhand lijkt deze gevoelig gedaald te zijn, met een veelheid aan berichten van lokaal verzet tegen, en overlopers en overgaves van Daesh-leden, alsook het ontaarden van massagraven met slachtoffers van Daesh, lijkt heropbouw de orde van de dag te zijn geworden. Maar u houdt daarentegen voor dat Daesh vijf a zes jaar geleden naar het district kwam, dat ze in die periode de bevolking goed behandelden gedurende zo'n twee jaar, en in ieder geval nog tot uw voorgehouden vertrek in 2019 het district stevig in handen hielden (CGVS p. 15, 16). Er op gewezen dat Daesh toch grotendeels verslagen leek in 2019, draait u bij door te stellen dat ze zwak geworden waren maar nog steeds een comeback wilden maken (CGVS p. 15), wat evenwel een ad hoc toevoeging blijkt; de verzwakking van Daesh kwam nergens anders in uw relaas naar voren tot dan toe.

Ten derde kloppen uw verklaringen over het districtshoofd van Achin niet. U verklaart namelijk dat op het moment van de komst van Daesh ene Ashekollah Saddat aan de macht was, en dit kennelijk tot op

het moment van uw vertrek zonder ontslagen te worden volgens uw verklaringen (CGVS p. 16). Evenwel blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier dat op het hoogtepunt van de Daesh-aanwezigheid in 2015 het districtshoofd Haji Ghalib Mujahid was, minstens nog tot in 2016. (...) Het is daarom erg merkwaardig dat u hem aanwijst als districtshoofd op het moment van de komst van Daesh.

Ten vierde geeft u aan, in het kader van de verzwakking van Daesh, dat u geen weet hebt van een rol van lokale milities in dit proces, maar enkel van de komst van het nationale leger naar het district (CGVS p. 16, 17). Nochtans komen verwijzingen naar lokale milities en lokale opstanden tegen Daesh veelvuldig voor in lokale berichtgeving, en waren het ook problemen met een dergelijke lokale milite die de aanleiding vormde voor protesten in Momand Dara, waar u wel melding van maakte, zonder kennelijk te weten waarrond deze draaide (zie infra).

Ten vijfde bleek u namelijk ook niet te weten dat de protesten door de Shinwari stam in Momand Dara draaiden rond de misdraging van ene Bilal Pacha, de commandant van de ALP (Afghan Local Police, door de overheid ingelijfde lokale milities) in Achin, ook niet als deze naam duidelijk vernoemd werd, maar schreef u deze protesten toe aan algemene ontevredenheid van ontheemde mensen (CGVS p. 16, 17). Nochtans zou u tot de Shinwari stam behoren, afkomstig geweest zijn van Achin, en ook tijdelijk ontheemd geweest zijn en noodgedwongen gevlucht naar Momand Dara – gezien deze elementen mag u geacht worden toch wel op de hoogte te zijn geweest ter zake, als u werkelijk tot kort voor uw vertrek in de streek gewoon zou hebben. Enige andere politiechefs in Achin kon u trouwens ook niet benoemen (CGVS p. 17).

Ten zesde bleek u ook niet op de hoogte van een berucht bombardement dat plaatsvond in Achin gedurende de periode dat u daar nog verbleven zou hebben. In de loop van 2017 werd namelijk de grootste niet-nucleaire bom in het Amerikaanse arsenaal op een Daesh-bergbasis in Achin gedropt, de eerste keer dat een dergelijk wapen in het veld gebruikt werd, wat het wereldnieuws haalde. Er kan verwacht worden dat dit lokaal toch ook enige ruchtbaarheid zou hebben gekregen, maar hierover bevestigd, wist u van niets (CGVS p. 18, 19).

Een ander element dat een aanwijzing is van uw gebrek aan medewerking, hoewel niet rechtstreeks verbonden met de kwestie van uw plaatsen van eerder verblijf, zijn uw **verklaringen over uw familieleden in Afghanistan**.

Het valt **ten eerste** op dat u kennelijk het bestaan van een aantal zussen van u wil achterhouden. U verklaart namelijk initieel dat u geen zussen zou hebben (CGVS p. 6), maar laat u dan later tijdens het onderhoud, als u uitlegt dat u niet kon doorstuderen om financiële redenen, ontvallen dat “ik heb veel zussen thuis ik moest voor iedereen werken”. Er op gewezen dat u eerder iets anders zei, stelt u daarop de deze zussen al overleden waren, wat evenwel niet strookt met het idee dat u nog voor hen zou moeten werken (CGVS p. 9). U probeert op dit vlak duidelijk iets achter te houden

Ten tweede schenkt u ook geen klare wijn als het gaat over de beroepsactiviteiten van uw ooms en aangetrouwde ooms in Afghanistan. U verklaart namelijk enerzijds dan een oom langs moederskant van u uw reis zou hebben geregeld en betaald, maar anderzijds kan u niet zeggen wat deze oom doet van beroep of voor welk bedrijf hij werkt, omdat u er “nooit aan gedacht [had] dat te vragen” (CGVS p. 5, 6). Dit valt maar moeilijk te geloven; als de band met uw oom zodanig goed is dat hij uw reis naar Europa financiert, weet u waarschijnlijk ook wel hoe hij zijn geld verdient. Mogelijk wil u dit achterhouden. Ook als het gaat over de mannen van uw tantes, die nochtans in hetzelfde dorp zouden wonen zij het dan in andere onderdorpen, geeft u aan niet te weten wat één van hen doet voor de kost (CGVS p. 7), wat maar weinig realistisch overkomt voor een naast familielid die in hetzelfde dorp woont.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in Pekha gelegen in het district Achin van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

Nog los van de vraagstukken rond uw plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België en uw medewerking met de procedure, kan er bovendien ook getwijfeld worden aan de door u voorgehouden problemen in Afghanistan op zichzelf genomen. Ten gronde verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u zowel door de taliban als door Daesh (Islamitische Staat) gezocht zou worden, op

verdenking spionage en om u te rekruteren respectievelijk. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Wat **ten eerste** opvalt, is dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal op een aantal punten tegenstrijdig zijn met of toevoegingen bevatten ten opzichte van hetgeen u verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Primo verklaarde u voor de DVZ initieel dat u bang was van zowel de taliban als Daesh. Daarop gevraagd om uw problemen uiteen te zetten, repte u echter met geen woord over de taliban, waarop u dan expliciet gevraagd werd wat uw probleem met hen was. U stelde dan laconiek dat u bang was omwille van hun aanwezigheid (vragenlijst CGVS dd. 5 maart 2020, afdeling 3.4. en 3.5.). Voor het Commissariaat-generaal beweert u evenwel dat u toen u in Daka verbleef talibanleden die in de buurt van uw verblijfplaats werkzaam waren had verlinkt aan de lokale autoriteiten, waarop ze u van spionage beschuldigden en opriepen u aan te geven (CGVS p. 11, 14). Dit is van een heel ander kaliber dan een vage vrees omwille van hun aanwezigheid. Hier op gewezen, stelt u dat u niet de mogelijkheid kreeg om uw problemen met de taliban specifiek toe te lichten, wat echter niet strookt met de expliciete vraagstelling daarrond in het verslag van het interview voor de DVZ. Ook hier op gewezen, loochent u deze verklaringen en blijft u beweren dat u hierover niet in voldoende detail bevraagd was (CGSV p. 11). Gezien de inhoud van het voornoemde verslag is deze uitleg maar weinig aannemelijk.

Secundo verklaarde u voor de DVZ dat u in Daka verbleef toe er een vraag kwam van Daesh om met hen mee te vechten, en dat ze dit persoonlijk kwamen vragen aan u dan wel uw vader, met z'n drieën (vragenlijst CGVS dd. 5 maart 2020, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelt u evenwel dat deze vraag tot rekrutering reeds kwam toen u nog in uw dorp Pekha in Achin verbleef, en dat dit de reden was om het dorp te verlaten en naar Daka te gaan (CGVS p. 10, 11). Er op gewezen dat u iets anders zei voor de DVZ, geeft u aan dat ze u ook in Daka nog bleven contacteren, tot driemaal toe (CGVS p. 11). Het is echter maar de vraag waarom u dit niet al met zoveel woorden kon duidelijk maken voor de DVZ. Deze bewering is bovendien ook aangetast door tegenstrijdige elementen, zie infra.

Ten tweede blijkt u zichzelf doorheen het interview voor het Commissariaat-generaal meermaals tegen te spreken op verschillende punten. Primo leek u niet te kunnen beslissen of leden van Daesh u wel dan niet persoonlijk hadden aangesproken om u te proberen rekruteren in Pekha. U stelt eerst dat ze u "individueel tegen gekomen [waren] en met me gesproken" (CGVS p. 12). Nog maar enkele zinnen daarop verklaart u echter dat ze het aan uw vader hadden gevraagd, en "ze hebben me nooit persoonlijk gevraagd" (CGVS p. 12). Gewezen op uw eerdere verklaring, verklaart u dan plots dat ze u in Pekha (Achin) wel tegen kwamen, maar niet in Daka. Daarop gevraagd wat u aan het doen was toen ze u daar tegen kwamen, keert uw kar echter wederom, en stelt u dat ze enkel met uw vader spraken (CGSV p. 12). Dit constante weifelen over zaken die u nochtans zelf meegemaakt zou hebben valt maar weinig ernstig te nemen.

Een gelijkaardige vaststelling kan secundo gedaan worden betreffende uw contacten met Daesh in Daka. U stelt eerst dat er tot driemaal toe mensen van Daesh, gekleed in burger, naar het huis kwamen in Daka, maar dat u er nooit was, en ze uiteindelijk enkel een dreigbrief achterlieten (CGVS p. 11). Later in het persoonlijk onderhoud stelt u evenwel dat u noch uw vader etc. in Daka ooit met Daesh in contact kwamen, maar er enkel een dreigbrief werd achtergelaten (CGVS p. 14). Gevraagd hoe u dan bijvoorbeeld wist dat ze in burger kwamen, zoals u eerder beweerde, stelt u dat het ging om een veronderstelling omdat ze anders met de lokale taliban in de problemen zouden komen (CGSV p. 15). Maar dat verklaart niet waarom u eerder bijvoorbeeld nog zeer specifiek verklaarde dat ze tot driemaal toe langskwamen, dat ze uw ouders met rust lieten, etc.

Tertio gaat u ook de mist in als het gaat over dreigbrieven die zouden zijn afgeleverd. U verklaart initieel namelijk dat u naar Daka ging omwille van problemen met Daesh, maar dat u daar "later problemen [kreeg] met de taliban, ik kreeg ook een brief van hen" (CGVS p. 11). Daarop evenwel meer details over deze brief gevraagd, stelt u dat ze u nooit schriftelijk contacteerden (CGVS p. 14). Al deze (soms herhaaldelijke) tegenstrijdigheden ondermijnen de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt fundamenteel.

Ten derde kan trouwens aangestipt worden dat uw bewering als zou Daesh u gedwongen hebben willen rekruteren, op zichzelf genomen maar weinig aannemelijk overkomt. Zo verklaart u primo enerzijds dat Daesh in uw streek "veel mensen verplicht" om zich bij hen aan te sluiten, maar daarop gevraagd om ook maar één iemand te noemen die u kende die werd gedwongen zich aan te sluiten, verklaart u "persoonlijk ken ik niemand" – ook al kwamen ze het kennelijk aan ieder gezin in het dorp vragen (CGVS p. 14). Dit is weinig consistent.

Daarop secundo gevraagd waarom Daesh er in uw geval zodanig op gebrand was om u te rekruteren dat ze u hiertoe ook na uw verhuis naar een ander district nog bleven lastig vallen – en zich hiervoor zelf in vijandelijk (taliban) gebied begaven - dient u het antwoord schuldig te blijven; u bleek bijvoorbeeld geen voor Daesh bijzonder nuttige kennis te hebben (CGVS p. 14). Dit komt allemaal maar weinig waarachtig noch doorleefd over.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 21). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motieven. Waar hij thans herhaaldelijk wijst op traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt, dient te worden vastgesteld dat dit uit de voorliggende stukken niet kan worden afgeleid en dat hij dit niet staft aan de hand van de nodige medische attesten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker al aan dat zijn gezondheidstoestand goed is (Verklaring DVZ, vraag 28). Bovendien gaf verzoeker in zijn vragenlijst “bijzondere procedurele noden DVZ” aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken.

Nergens formuleerde verzoeker een bezwaar tegen het plaatsvinden van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het invullen van de vragenlijst. Voorts blijkt uit de vragenlijst en de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken dat het interview daar op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Ook bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maakte verzoeker geen melding van enig bezwaar te hebben tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud, noch dat hij hiertoe niet in staat zou zijn. Ook de advocaat die hem bijstond formuleerde hiertegen geen bezwaar. Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied. Ernstig psychische problemen in hoofde van verzoeker kunnen uit dit persoonlijk onderhoud geenszins worden afgeleid. Verzoekende partij laat daarenboven na om concreet aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze het voorgaande de weergave van zijn gezegden zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed was op de bestreden motivering en beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dan ook geheel niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om zijn herkomst, verblijf en problemen op een coherente en consistente wijze uiteen te zetten.

Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook op goede gronden oordelen dat er geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker in het verzoekschrift niet aangetoond.

Met het louter herhalen van zijn verklaringen en beweerde vrees voor vervolging doet verzoeker geen afbreuk aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen. Dit volstaat dan ook niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker wijst op problemen met de vertaling en de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud en meer bepaald inzake zijn verklaringen over Ashekollah Sadat, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend niets heeft gemeld. Uit de notities blijkt ook nergens dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan met de vertaling en de tolk.

Verzoeker dient erop te worden gewezen dat de notities van het persoonlijk onderhoud worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132673; RvS 26 juni 2002, nr. 108470). Ook de tolk is neutraal en heeft geen invloed op de beslissing. Verzoeker verklaart bovendien zowel in het begin als op het einde van het onderhoud de tolk goed te verstaan en stelt de vragen goed te hebben begrepen. Niettegenstaande verzoeker op het einde van het onderhoud stelt dat hij de tolk goed begrepen heeft en dat deze zijn best deed, drukt hij ook de hoop uit dat de tolk hem goed begrepen heeft omdat niet iedereen "hen" duidelijk begrijpt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift wel spreekt van algemene problemen met de vertaling en de tolk en meer bepaald inzake zijn verklaringen over Ashekollah Sadat, maar nergens concreet toelicht welke problemen er zijn gerezen en evenmin in welke mate hij verkeerd begrepen werd en er foutief getolkt werd.

Waar hij aangeeft dat hij duidelijk heeft laten weten dat zijn zussen overleden waren en dat hij niets gevraagd heeft over de beroepsactiviteiten van zijn ooms gaat hij volstrekt voorbij aan de concrete vaststellingen desbetreffend en meer bepaald aan het feit dat de verschillende verklaringen over zijn zussen niet in overstemming zijn met elkaar en het niet geloofwaardig is dat verzoeker de beroepsactiviteiten van zijn ooms niet kent te meer er één zijn reis naar Europa heeft gefinancierd en de andere ooms in hetzelfde dorp en subdorp als verzoeker wonen. Gelet op deze concrete vaststellingen kan wel degelijk besloten worden dat verzoeker geen klare wijn wenst te schenken omtrent zijn persoonlijke, familiale en financiële situatie en dergelijke aspecten dan ook achterhoudt.

Het algemene verweer dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in detail bevraagd werd, kan geenszins volstaan om de concrete vaststellingen in een ander daglicht te stellen aangezien verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk te kennen had gegeven dat hij zowel bang was voor de Taliban als Daesh, en verduidelijkt hij bij de vraag naar zijn concrete vrees voor de Taliban enkel dat zijn angst voor de Taliban louter ingegeven was door hun aanwezigheid aldaar, zonder enig concreet voorval of probleem aan te halen (Vragenlijst, vraag 3.5). De vaststelling dat hij tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn vrees voor de Taliban kadert in een specifiek probleem waarbij hij door hen van spionage beschuldigd werd en waarbij zij opriepen hem aan te geven, maakt wel degelijk dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn, waardoor er geen geloof kan worden aan gehecht. Het argument dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in detail bevraagd werd, is overigens niet ernstig, te meer hem daar uitdrukkelijk de mogelijkheid werd gegeven om zijn vrees voor de Taliban nader en concreet te duiden.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Achin of Momand Dara in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar is gelet op wat voorafgaat dan ook niet dienstig.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.6. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker maakt op 3 mei 2021 een aanvullende nota over met bijkomende documenten waarmee hij wil aantonen dat hij van Achin afkomstig is. Omdat deze aanvullende nota wordt neergelegd na het sluiten van de debatten, wordt deze, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ambtshalve uit de debatten worden geweerd.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF